Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste November 1900. 49de Aargang.

Hvorledes Evangeliet skal prædikes.

En Tale af Præsident George Q. Cannon.

Jeg føler mig i denne Eftermiddag kaldet til at læse nogle Udtog af Guds Aabenbaringer, som han har givet til Kirken angaaende Evangeliets Prædiken. Herren siger: Derfor gaar ud i al Verden, og hvor I ikke kunne komme, skulle I sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra eder ud i al Verden til hver Skabning. (P. B. 4. Stk.) Og hvilket Hus I kommer ind i, og de ikke annamme eder, gaar hastig ud og afryster Støvet af eders Fødder, som et Vidnesbyrd mod dem, og I skulle vorde fulde af Fryd og Glæde og vide dette, at I paa Dommens Dag skulle være det Hus' Dommere og dømme det, og det skal være taaleligere for Hedningen paa Dommens Dag, end for det Hus; ombinder eders Lænder og værer trofaste, og I skulle overvinde alle Ting og blive ophøjede paa den yderste Dag. Saa er det. Amen. (P. B. 88. Stk.) Og atter siger jeg eder, mine Venner (thi for Fremtiden vil jeg kalde eder Venner), det er fornødent, at jeg giver eder denne Befaling, at I kunne ligesom mine Venner i de Dage, da jeg vandrede med dem for at prædike dette Evangelium ved min Magt; thi jeg tilstedede dem ikke at have Pung eller Penge, Taske eller to Kjortler. Se, jeg sender eder for at prøve Verden, og en Arbejder er sin Løn værd, og hvilken Mand, der gaar ud at prædike dette Riges Evangelium, og ikke undlader at tro i alle Ting, skal ikke blive formørket eller træt i sit Sind, ej heller paa Legeme, Lem eller Led; og ikke et Haar skal ubemærket falde af hans Hoved paa Jorden, og de skulle ikke hungre eller tørste. Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i Morgen, for hva I skulle æde, eller hvad I skulle drikke, eller hvormed I skulle klæde eder. Ser til Liljerne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke, ej heller spinde de, og Kongerigerne paa Jorden ere i al deres Herlig-

hed ikke klædte som en af dem; thi eders Fader, som er i Himmelen, ved, at I behøve alle disse Ting. Lader derfor den Dag i Morgen sørge for sig selv. Bekymrer eder heller ikke forud for, hvad I skulle sige; men opbevarer bestandig Livets Ord i eders Hjerter, og det skal gives eder i samme Time, hvad der er tjenligt for enhver. (P. B. 4. Stk.) Den sidste Paragraf indeholder en meget vigtig Befaling. Ældsterne i Kirkens tidligste Dage adlød den. Jeg ved ikke, hvorvidt den bliver adlydt i Dag. Sommetider tænker jeg, at vore Ældster have for Skik paa Forhaand at tænke over, hvad de skulle sige, og forberede sig paa, hvorledes de skulle tale til Forsamlingen. Jeg har faaet Kundskab om noget, som giver mig denne Tanke, og det har været paa mit Sind for en Tid; jeg vil henlede Opmærksomheden paa Guds Befalinger, som han saa bestemt har givet til sit Folk. Dog mente Herren ikke, at hans Folk skulde være ørkesløse og ikke bruge deres Forstand; thi han har befalet dem at „opbevare bestandig Livets Ord i eders Hjerter, og det skal gives eder i samme Time, hvad der er tjenligt for enhver." Aabenbaringen vedbliver: „Lad derfor ingen blandt eder (thi dette er en Befaling til alle de Trofaste, som ere kaldede af Gud i Kirken til Embedet), som gaa ud at forkynde Rigets Evangelium, fra denne Time af bære Pung eller Taske." Dette er en meget bestemt Befaling. „Se, jeg sender eder for at overbevise dem om den tilkommende Dom. Og hvo, som modtager eder, hos ham vil jeg ogsaa være; thi jeg vil gaa foran eder. Jeg vil være paa eders højre og venstre Side; min Aand skal være i eders Hjerter, og mine Engle rundt omkring eder for at opholde eder. Hvo, som annammer eder, annammer mig, og de samme ville give eder Føde, Klæder og Penge. Og den, som giver eder Føde, eller Klæder, eller Penge, skal ingenlunde miste sin Løn, og den, der ikke gør det, er ikke min Discipel. Herpaa skulle I kende mine Disciple. Gaar bort alene for eder selv fra den, der ikke annammer eder, og rens eders Fødder med Vand, ja rent Vand, enten det er varmt eller koldt, og vidner derom for eders Fader, som er i Himmelen, og vend ikke mere tilbage til dette Menneske. Og gør ligesaa i hvilken som helst By eller Stad, I komme ind i. Alligevel søger flittig og frygter ikke, og ve det Hus, den By eller Stad, som forkaster eder, eller eders Vidnesbyrd om mig . . . . Og dersom nogen giver nogen af eder en Kjole eller en Klædning, saa tag den gamle og kast den til de Fattige og drag eders Vej med Glæde. (P. B. 4. Stk.) Disse Skriftsteder ere Herrens Ord til sit Folk. Mit Sind har i den sidste Tid været bekymret over disse Ting. Alle mine og mine Kollegers Missions-Erfaringer stemme ganske overens med disse Aabenbaringer. Vi gik uden Pung og Taske. Det er sagt, at det er umuligt at prædike Evangeliet paa den Maade; vi maa have Penge, ellers ville vi blive arresterede og maaske blive landsforviste. Naturligvis, hvor et Lands Skikke og Love ere af den

Beskaffenhed, bør vi med Flid søge at undgaa Fælden. Vi maa bruge Visdom og gøre alt, som det skal gøres, men selv om en Ældste skulde blive fængslet, tror jeg ikke, at det vilde skade ham. Jeg ved, at det er meget haardt og kedsommeligt at blive berøvet Friheden, for jeg har prøvet det. Men hvis der er nogen i Kirken, som tror, at dette Evangelium kan blive prædiket til Jordens Indbyggere uden ubehagelige Omstændigheder, gør han sig efter min Mening skyldig i en stor Fejltagelse. Jeg er forberedt paa, at det vil være forbundet med store Opofrelser og Lidelser at advare Jordens Indbyggere, som Gud har befalet os, i Særdeleshed i disse Lande, der saa at sige ere afspærrede for Sandheden, og hvis Folk ville gøre alt muligt for at forhindre Sandhedens Udbredelse iblandt dem. Jeg tror, at vi burde være villige til at nedlægge vort Liv, hvis det var nødvendigt, for at prædike Evangeliet, og ikke være bange for Følgerne. De tolv Apostle, som levede i Kristi Dage, bleve efter Beretningerne alle ihjelslagne med Undtagelse af Johannes, og man prøvede paa at ihjelslaa ham ogsaa; de led Døden, fordi de vidnede om Sandheden og prædikede Guds Søns Evangelium med stor Tydelighed. Det var dem befalet at vidne om Sandheden af Evangeliet, som Jesus aabenbarede, og de bleve forfulgte og behandlede med stor Grusomhed. I det nye Testamente finde vi nogle Beretninger om deres Forfølgelser, men den største Del af deres Lidelser omtales ikke; Petrus blev korsfæstet (saaledes beretter Historien) med Hovedet nedad paa hans eget Forlangende, fordi han ansaa sig for uværdig til at blive korsfæstet paa samme Maade som sin Herre. Paulus blev halshugget. Andreas blev korsfæstet. Andre Apostle led Døden paa forskellige Maader. De gamle Profeter bleve ogsaa ihjelslagne. Det er berettet os, at Esaias, en af de største Profeter, som nogensinde har levet, blev savet i Stykker. Han nedlagde sit Liv for Sandheden, som andre Profeter gjorde før og efter hans Dage. Og hvis vi som Ældster tro at kunne prædike dette Evangelium til Verden uden at lide Forfølgelse og maaske Død, saa have vi ikke fuldkommen forstaaet vor Missions Beskaffenhed. Det siges, at hvis vore Ældster gik til de forskellige Lande, hvor Evangeliet endnu ikke er prædiket, saa vilde de blive fængslede; men selv om det skulde ske, hvad gør saa det til Sagen? Skulle vi tage i Betænkning at gaa til et Land og advare dets Indbyggere, fordi vi frygte Fængsling? Visselig ikke. Jeg tror ikke, at vi ville gaa til det celestiale Rige, hvor Gud og Kristus er, medmindre vi vise os villige til at nedlægge vort Liv for Sandheden. Vi ville blive prøvede, om vi elske vort eget Liv mere, end vi elske Jesu Kristi Evangelium, og nogle ville maaske tilsætte Livet. Vi maa ikke tro, at vi ere bedre i den Retning end de, som vare før os.

Dette Riges Evangelium skal prædikes til alle Nationer til et Vidnesbyrd for dem. Hvem skal prædike det? De Mænd, som have mod-

taget Præstedømmet. Det er deres Pligt at gaa, og Gud vil kalde dem til Regnskab, hvis de ikke gøre det. Vi ved, at dette er Sandhed. Og vi skulle ogsaa prædike det uden Pung og Taske ifølge Aabenbaringerne, som Gud har givet til os. Istedetfor at nøle Aar efter Aar i Lande, som have hørt Evangeliet i de sidste halvtreds eller tredsindstyve Aar, burde vi ønske at gaa til Folk, som endnu ikke ere blevne advarede. Hvor snart kunde vi ikke advare en Stad eller By, hvis vi vilde følge den Plan, som Gud har anvist! Hvis Folket ikke modtager vort Budskab, skulle vi gaa til dem, som ville modtage det. Vi skulle gaa fra Hus til Hus, dog ikke i Hast, for Herren har befalet os at prædike Evangeliet saaledes, at Folket kan blive godt advaret. Kirkens Ældster gik ud paa den Maade indtil Borger-Krigens Udbrud. Jeg præsiderede over den europæiske Mission i 1860—64; paa den Tid bleve Penge mere almindelige her, og nogle af Missionærerne begyndte dengang at modtage Penge fra Hjemmet, saa at de kunde rejse og se Europa. Denne Skik er gradvis vokset, indtil den er bleven almindelig. Det er noget, jeg ikke tror paa. Indtil denne Tid prædikede alle uden Pung og Taske, og I vide, hvor stor Fremgang Værket dengang havde. Den Skik var ikke indført i nogen daarlig Mening; men den har havt en demoraliserende Indflydelse paa Kirkens Ældster. Jeg bemærkede den Indflydelse, den havde i Europa paa de faa, som modtoge Penge fra Hjemmet, medens jeg var der; i næsten ethvert Tilfælde formindskede det en Mands Brugbarhed ved at formindske hans Iver og Tro. Hvorfor skal en Mand øve Tro paa Gud for at blive forsynet med gæstfrie Venner, naar han er vel forsynet med Penge? Hvorfor skulde han ikke følge den Vej, som Herren har befalet, naar han er uafhængig, hvad enten Folk ville modtage ham eller ikke?

Jeg er vis paa, at vi kunne gøre større Fremgang med Hensyn til at advare Jordens Beboere, naar vi holde os til Herrens Ord. Det er ikke min Hensigt at finde Fejl ved det, som er og bliver gjort; jeg ønsker simpelthen at fremhæve den gamle Vej. Der er ikke en Mand, som prædikede Evangeliet i Kirkens tidlige Dage, som ikke gjorde det efter Guds Aabenbaring, og Herren velsignede dem deri. De ved, at han beredte deres Vej og har ledet dem til sine Disciple. Han har givet dem et sikkert Tegn, hvorved de kunne kende hans Disciple — de ville modtage dem og vise dem Gæstfrihed. Vi have bevist dette fra Tid til anden. Herren siger: „Se, jeg sender eder ud at prøve Verden og til at udsamle dem, som ere villige til at annamme Evangeliet." Jeg ved, at jeg saa vel som mange andre har havt stor Glæde ved at gøre, hvad Herren har befalet i denne Sag. Folk have modtaget os, endogsaa før de vare døbte. I have læst for dem det samme, som jeg læste for eder i denne Eftermiddag: „derved skulle I kende mine Disciple", og jeg siger eder, det fylder deres Hjerter med Glæde at tænke,

at de have gjort noget efter Herrens Ord. Jeg antager, at vi paa min første Mission havde saa mange Vanskeligheder at overvinde, som Missionærer ville kunne have, men vi vare aldrig hungrige eller manglede Klæder. Vi bleve forsynede med det, som var nødvendigt; maaske det ikke altid var det bedste, men det var alt, hvad vi behøvede for at kunne fuldføre vor Mission. Vi øvede Tro, og vi frelste Sjæle. Jeg husker, at ved en Lejlighed, medens jeg var paa denne Mission, begyndte mine Klæders Tilstand at blive daarlig. Broder F. A. Hammond, som nu præsiderer over San Juan Stav, bemærkede forskellige Gange, at jeg behøvede ny Klæder, og at han ikke vidste, hvad jeg skulde gøre, hvis jeg ikke snart fik nogle. Jeg gav ikke meget Agt derpaa; jeg sagde til ham, at jeg vilde faa ny Klæder, skønt jeg ikke vidste, hvor de skulde komme fra, for Folket var meget fattigt. Jeg bad til Herren desangaaende; i alt mit Missions-Arbejde har jeg nemlig aldrig forlangt andet af Folket end mit Logi. Jeg kunde ikke forlange Penge eller Klæder af dem, og Herren velsignede mig, hvad det angaar. Men jeg bad inderlig til Herren. Tilsidst, da det syntes, at noget maatte der gøres, modtog jeg et Sæt Klæder i Foræring. Om det var kommet fra Himmelen, vilde det ikke have opvakt større Forundring eller have været mere velkommen, end det nu var. (Sluttes.)

Konferencen i Trondhjem.

Lørdag og Søndag den 22. og 23. September afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Vesselsgade 26. Missions-Præsident Andreas Peterson, Konference-Præsident C. C. Rønnow og 9 Missionærer vare tilstede.

Første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8. Efter Sang og Bøn bød Præsident C. C. Rønnow de forsamlede Ældster, Hellige og mange Venner et hjerteligt Velkommen. Michael Johnson var den første Taler. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og Kirkens Organisation i de sidste Dage. Ældste Enoch C. Lybbert talte om Evangeliets Udbredelse i Landet. Til Afveksling sang Koret. Præsident Andreas Peterson fremstod derpaa og talte om Nødvendigheden af at ihukomme Bønnen, som er Nøglen til Faderhjertet. Han sammenlignede vore gode jordiske Forældres og vor himmelske Faders Vilje i at lytte til sine Børns Begær og besvare det med Bønhørelse. Han sagde, at vi skulle bede i Tro og paakalde Faderen i Jesu Navn, og dersom vore Begæringer ere efter Guds Vilje, skulle vi modtage de Ting, som ere til vort sande Gavn; Gud giver det mere beredvilligt end vore jordiske Forældre, og han giver sine Børn saadanne

Gaver, som ere til deres sande Vel. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident C. C. Rønnow foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse samt Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission og C. C. Rønnow som Præsident over Trondhjems Konference. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste Lauritsen talte om Menneskenes Forudtilværelse samt om Guds Hensigter med dem her paa Jorden. En Sang blev sunget til Afveksling.

Præsident C. C. Rønnow sagde, at han var meget ufuldkommen i Sproget, men haabede ved Herrens Aand at være i Stand til at fremstille en Del af Guds evige Evangelium paa en klar og tydelig Maade; han talte derefter om guddommelig Myndighed, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 4. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Andreas Peterson talte. Som Tekst tog han Romerne 6. Han udviklede Læren, som Frelseren og hans Apostle indførte i hine Dage, hvilken var væsentlig den Gang og er det samme i vore Dage; thi Frelsens-Planen er uforanderlig. Han fremhævede, at Tro uden medfølgende Gerninger er død og kraftesløs og kan ikke frelse noget Menneske; men ufrømtet Gudsdyrkelse, sand og levende Tro, som vises i Omvendelsens værdige Frugter og ved at den angergivne Synder gennemgaar den ny Fødsel af Vand og Aand. Dette er Midler, som bringe evigt Liv og Saliggørelse i Guds, vor Faders Rige. Han sagde, at alle Guds Huses Ordinancer maa forrettes af dem, som have Myndighed fra Herren. Israels Ældster ere iblandt os, bærende Vidnesbyrd om Sandheden, som den er aabenbaret fra Himmelen i denne den sidste og største Tidernes Fyldes Husholdning, hvilken nu skrider frem paa Jorden. En Mands-Kvartet sang derpaa: „Kom, Hellig, fremad", hvorefter Præsident Rønnow takkede alle, som havde bidraget baade ved Sang og paa anden Maade til at gøre Konferencen saa behagelig.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8. Efter Sang og Bøn talte Ældste Christian Busath om Gud som et personligt Væsen og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Ældste Christian Nielsen bar ogsaa sit Vidnesbyrd og følte sig vel i sin Gerning. Ældste Peter A. Sørensen talte om guddommelig Fuldmagt, og Ældste J. D. Jensen beviste med Bibelen Forskellen paa sande og falske Profeter. Ældsterne Olsen og Frederiksen bare deres Vidnesbyrd og bad de tilstedeværende ikke alene at tro, hvad de sagde, men at undersøge for sig selv.

Mandagen den 24. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne modtoge deres Instruktioner. Den oplæste Rapport viste, at Konferencen bestaar af 5 Grene, i hvilke 10 Missionærer have virket. Siden sidste

Konference ere 7593 Skrifter uddelte; 298 Bøger solgte; 6050 fremmede Huse besøgte; 921 evangeliske Samtaler; 120 Møder afholdte; 11 døbte og 7 emigrerede.

Missionærerne bleve kaldte til at arbejde paa følgende Pladser:

Trondhjems Gren: C. C. Rønnow, Charles J. Olsen, Christian Busath og Milton H. Knudsen; Namsos Gren: Peter A. Sørensen og Jarvis D. Jensen; Stenkjærs Gren: Enock C. Lybbert og Ambrey Nowell og i Bodø: C. C. Binderup og Thomas A. Frederiksen.

John Dien, Skriver.

Jøderne i Kina.

Det turde sikkert være Størstedelen af vore Læsere ubekendt, at der i det inderste af Kina lever et stort Antal Jøder, hvis Forældre allerede før Kristi Fødsel udvandrede til Palæstina. Naar man ved, hvor vanskeligt det er at trænge ind i det indre Kina, er det forstaaeligt, at man ikke absolut kan stole paa de Efterretninger, som komme derfra. Saaledes ere f. Eks. Meddelelserne om Antallet af de i Kina boende Jøder højst forskellige. Den tidligere tyske Gesandt mener, at de kun ere faa i Tal, hvorimod en Gesandt ved den kinesiske Legation i Berlin anslaar Antallet til mindst en halv Million. De første Efterretninger om kinesiske Jøder stamme fra katolske Missionærer. De kinesiske Jøder, som i Aartusinder have levet fuldstændig afskaarne fra alt Fællesskab med deres Trosbrødre, havde aldrig hørt Tale om Kristus og mente formedelst Missionærernes Kendskab til det gamle Testamente og det hebraiske Sprog, at de vare Troesfæller. De eje nogle ældgamle Afskrifter af den hellige Skrift, som fuldstændig stemme overens med Texten i de fem Mosebøger. Deres Synagoger ere tildels byggede efter samme Model som Templet i Jerusalem. I Klædedragt adskille de sig ikke fra de mongolske Stammer, som de bo iblandt. Man træffer ogsaa mange rent mongolske Typer iblandt dem, da det ofte hænder, at Jøder gifte sig med Kineserinder, som da gaa over til Jødedommen. Deres Sprog er gennemgaaende det kinesiske, og de anvende kun det hebraiske ved deres Gudstjeneste. (Bikuben.)

Pligt. Vidunderlige Tanke! Du virker ikke gennem Overtalelser og Smiger, heller ikke ved Trusel, men ganske og simpelt derved, at du opretholder den nøgne Sandheds Lov i Sjælen og stedse tiltvinger dig Agtelse, om end ikke altid Lydighed, saa at alle Begær, hvormeget disse end i Hemmelighed sætte sig op imod dig, maa forstumme.

Den 1ste November 1900.

Det store Spørgsmaal.

Den vestlige Civilisation er et Barn fra i Gaar, medens den kinesiske er graa af Ælde. Saaledes er det da efter de flestes Mening, naar vi fra Historiens Standpunkt tænke paa Østens netop nu saa meget omtalte Spørgsmaal; saaledes betragter Kineseren det ogsaa, naar han, stolt af sin Civilisations Ælde, med Foragt, som gaar over til Had og Frygt, ser ned paa Folk fra Vesten, som det behager ham at kalde „udenlandske Djævle". Dog er dette i Virkeligheden en falsk Fremstilling. Efter al Sandsynlighed ere de to Civilisationer af omtrent samme Alder og maaske udvoksede fra et fælles Midtpunkt. Thi en Civilisations Historie er jo som bekendt ikke den samme som det Folks Historie, der besidder den, fordi Kultur ligesom mere materielle Besiddelser ofte gaar fra Haand til Haand og fra en Folkerace til en anden. Nutidens Engelskmænd ere med al den Kultur og Civilisation, som de raade over, hvoraf ganske vist meget skyldes dem selv, bl. a. Shakespeares Skuespil, Bacons og Spencers Filosofi, Newtons og Darwins Videnskab og Arkwrights og Stephensons Mekanisme, dog kun Repræsentanter for en Gren af den store teutoniske Familie af Nationer, som sammen med dem i det sydlige og østlige Europa bleve Arvinger til den aandelige Rigdom, der for to Tusinde Aar siden fandtes i det store romerske Rige. Vi kunne læse om den udvortes Organisations Aftagende, det gamle Roms Fald i »Gibbons fall and decline«, men Kulturen, som det frembragte, og de borgerlige Indretninger af Samfundet, paa hvilke det var bygget, ere ikke faldne; de have holdt sig den Dag i Dag og blive udspredte ikke alene over Europas Fastland, men over Amerika, Australien, Syd-Afrika og Ny-Zeeland. Og det er ikke alt; vi kunne gaa længere tilbage. Rom modtog den Kultur, som Byen i saa høj Grad forbedrede og udbredte, fra de gamle Grækere, og disse skyldte den igen den Inspiration, de modtoge fra forrige Tidsaldere, da Købmænd fra det gamle Fønikien bragte dem ikke alene Varer, men ogsaa Ideer og Kunst fra Ægypten og maaske, dog i mindre Grad, fra Babylonien. Saaledes kunne vi over et Tidsrum af flere Tusinde Aar dunkelt se Lyset af vor Fortids Civilisation skinne i den fjerne Oldtid langs Nilens og Eufrates Bredder, og den vestlige Civilisation indeslutter Tankerne, Opdagelserne og den menneskelige Sjæls dyrtkøbte Sejre fra den fjerneste Oldtid.

Og hvad kunne vi nu i Sammenligning hermed sige om Kineserens Fordringer? Han arvede paa samme Maade som vi fra fjerne Tidsaldere en Civilisation, som er sammensat af mange Dele, og som ikke

alene kan sammenlignes med vor i sin Udvikling, men som er udviklet paa en fra vor forskellig Maade. Kineserens Historie gaar i en mer eller mindre troværdig Form over fire Tusinde Aar tilbage; fra den Tid gaa vi fremad, indtil vi naa den Tidsalder, med hvilken den store kinesiske Historieskriver, som levede næsten samtidig med Grækeren Sokrates, begyndte »Shoo King«, den kinesiske Histories Guldalder, da den gode Kejser Yaou regerede, 2356 Aar før Kristi Fødsel, paa den Tid, da Kulturen, som siden blev den europæiske Civilisations Strøm, ejedes af de Folk, som byggede Stæderne paa den babyloniske Slette, og af dem, som opførte Ægypternes Templer. Assyrien havde dengang endnu ikke nogen Tilværelse som en Magt iblandt Nationerne, det var, før Abraham gik ned til Ægypten. Vi kunne dog gaa endnu længere tilbage i Kineses Historie. Ligesom de gamle babyloniske Templer vare Astronomiens Vagttaarne, og de gamle Astronomers første Arbejde var at udarbejde en Almanak til praktisk Brug, saaledes beskikkede ogsaa Kejser Yaou Astronomer til at at iagttage Himlen for at kunne bestemme Aarstiderne og ordne en Almanak, og denne Almanak er endnu i Brug blandt Kineserne. Alt dette tyder paa en tidligere Kultur, og i Virkeligheden finde vi stærke Beviser derpaa i kinesiske Værker. I disse ere Kineserne af gamle Skribenter beskrevne som smaa Stammer, der vandrede i Skovene i den Del af Kina, som nu er kendt under Navnet Schensi; de ere ojensynlig rejste mod Østen fra et Sted i Vestasien over den store mongolske Ørken, og da de tilsidst naaede de øvre Vande af den gule Flod, Hoang Ho, have de ombyttet Hyrdernes trætte Liv i Ørkenen og ere blevne Agerdyrkere i det rige og frugtbare Land. Det er just den samme Fremgangsmaade, som er bleven fulgt i de sidste Aarhundreder efter Amerikas Opdagelse; den indfødte Race er fortrængt, og de forenede Stater og Kanada ere opvoksede. De omvandrende barbariske Stammer, som vare mindre civiliserede og derfor svagere end deres Fjender, kunde lige saa lidt modstaa de indvandrende Kinesere, som de røde Mænd vare i Stand til at modstaa Europæerne.

Hvor mange Aarhundreder vi maa gaa tilbage for at kunne følge Begivenhedernes Gang fra Kejser Yaous Regering, kunne vi ikke sige, men fra hans Tid har den kinesiske Civilisation haft sin egen frie Udvikling og har adlydt sine egne Fremskridts-Love, afskaarne fra vestlig Paavirkning ved Midt-Asiens høje Bjerge og udstrakte Ørkener og ved den lange Søreise, som indtil de nyere Tider var en næsten lige saa stor Hindring. Saaledes indelukkede af Naturen saavelsom ved deres egen stolte Selvstændighedsaand have Kineserne under denne for dem særegne Civilisation formeret sig uhyre, og med deres 400 Millioner Mennesker udgøre de nu omtrent en Trediedel af den hele Menneskehed. Er Kineserne Opførsel mod de hvide da til at undres over? De vurdere deres Civilisation og Kultur, som vi vurdere vor. De se paa Udlændingen,

med hans fremmede Religion, hans Klædedragt og Maade at være paa og hans ny Opfindelser, med et Had, som vi synes er ufornuftigt og ubetænksomt, men som muligvis er Udslag af et fuldstændig rigtigt Instinkt, der siger dem, at naar de to Civilisationer bringes sammen, komme de uundgaaelig i Krig med hinanden. De snarere føle end se, at deres Konfusius' Filosofi imod den vestlige Lære om Jesus, Europas Skrivemaade imod deres egne ærværdige Hieroglyfer — med et Ord, deres egne Sædvaner og Tro opstilles imod vor, og som gode Patrioter vælge de deres egen. To Civilisationer, der fødtes i forhistoriske Tider, og hvoraf den ene er rejst mod Vest over Atlanterhavet og bedækket Amerika, den anden mod Øst og i Tidsaldere gjort Holdt ved det stille Havs Kyst, mødes igen. Kineseren møder Europæeren i San Francisco, i Australien, i Port Arthur, i Hongkong. Den vestlige Civilisation med dens udviklede Kulminer og Dampkraft har overskredet de naturlige Forskansninger af Land og Hav, som før adskilte Menneskene, og de to Civilisationer staa Ansigt til Ansigt. Hvad vil Følgerne blive?

Millenial Star.

Afløsning og Beskikkelser. Efter et trofast Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Ældster med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Zion: Erick A. Modeen, Andrew G. Erickson og Adolph Bergen fra Stockholms Konference; Charles J. E. Bohman fra Göteborgs Konference; Hans H. Pedersen fra Kristiania Konference samt Martin Jensen fra Aalborg Konference. Charles D. Ahlstrøm afløses fra at virke i Stockholms Konference og beskikkes til at virke i Skaanes Konference. Ældste Jens C. Nielsen, som var beskikket til at virke i Bergen Konference den 29. Juli 1900, vil vedblive at virke i Aalborg Konference, hvor han har været siden sin Ankomst. Christian Nielsen og Michael Johnson afløses fra at virke i Trondhjems Konference og beskikkes til at virke i Kristiania Konference; Richard C. Miller afløses fra at virke i Aarhus Konference og beskikkes til at virke i Aalborg Konference.

Ældste Hans O. Young fra Park-City, Utah, ankom fra Zion den 17. Oktober i bedste Velgaaende og beskikkes til at virke i Kristiania Konference.

— Ingen raadden Snak udgaa af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, at den kan skaffe dem Naade, som høre derpaa. Paulus.

Konferencen i Stockholm.

Lørdagen den 29. og Søndagen den 30. September afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Hornsgatan 80.

Nærværende vare: Præsident for den skandinaviske Mission Andreas Peterson, Konference-Præsident A. M. Anderson samt følgende Missionærer fra Zion: Erick A. Modeen, Adolp Bergen, Andrew G. Erickson, John Johnson, Joseph J. Cannon, Joseph L. Olson, A. H. Farley, Mathias Erickson, Joseph Felt, J. A. Blomquist, Martin L. Lee, Albert Swenson, Carl R. Erickson, Knut A. Anderson, Peter Sundswall jun., Carl A. Larson, Carl A. Mattsson, Charles L. Anderson jun., Nils Gyllenskog, Peter W. Erickson, C. E. Søderlund, Andrew C. Pearson, Gustaf W. Teudt, Emil Erickson, Joseph R. Stohl og C. D. Ahlstrøm.

Lørdagen den 29., Kl. 8 om Aftenen. Efter Sang og Bøn bød Præsident A. M. Anderson de Forsamlede hjertelig Velkommen. Ældste Adolph Bergen aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet og fremhævede, hvorledes Lydighed behager Gud, og de Velsignelser, som kunne erholdes derved, samt opmuntrede alle til Trofasthed. Ældste Gustaf W. Teudt sagde, at det er Kristi Evangelium, som vi forkynde, og at enhver kan forskaffe sig selv Kundskab derom. Ældste A. G. Erickson beviste, at Tro alene er Død; vi skulle vise vor Tro i vore Gerninger. En Sang blev sunget til Afveksling. Ældste Axel Modeen udtalte sin Glæde over Kundskaben, han havde om Evangeliet, og beviste, hvor forfængeligt det er for et Menneske at indbilde sig, at Frelse kan erholdes uden Lydighed mod Guds Bud, og tro, at Menneskene ikke skulle adlyde. Ældste Mathias Erickson talte om Evangeliets første Principper og beviste deres Sandhed fra Bibelen; han sagde, at ligesom de Hellige bleve forfulgte af de Skriftkloge, blive de forfulgte i disse Dage. Mødet sluttede med Sang og Bøn.

Søndagen den 30., Kl. 11 om Formiddagen. Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident A. M. Anderson foreslog Kirkens Autoriteter samt Præsidentskabet over den europæiske og Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste Joseph J. Cannon sagde, at vi maa benytte vor Fornuft og have den Hellig-Aand for retteligen at kunne tjene Gud. Han bevidnede, at en sand og levende Tro er nødvendig, og at Menneskene fordømme sig selv ved at forkaste Guds Bud. En Sang blev sunget til Afveksling. Ældste Ludvig Bjørling udtalte sin Tilfredshed over den Lejlighed, han havde til at bære sit Vidnesbyrd om Himmelens Sandheder, som Fædrene vare velsignede med, og som ere gengivne i disse Dage ved Guds egen Røst og Engles Betjening. Han sagde, at vi ere velsignede med Lys og Kundskab; samt uddrog Fornuftslutninger om Maaden, hvorpaa det nu-

liggøres for enhver at komme til Sandheds Erkendelse og holde Troens Lampe brændende, hvad der er nødvendigt til Fremskridt paa Livets snævre Vej, som fører til Ophøjelsens Maal i Fredens Boliger. Ældste C. E. Søderlund sagde, at vi maa være Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere; stort Frafald er sket, Folket har vandret i Mørke og Vankundighed om Guds Villie, men Gud har atter aabenbaret Lyset til Menneskene. De Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige forkynde, indeholde al Sandhed, som er nødvendig til Frelse. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Kl. 3 om Eftermiddagen aabnedes Mødet som sædvanlig med Sang og Bøn. Præsident A. M. Anderson glædede sig over at kunne bære sit Vidnesbyrd og sagde, at ved Frelsens Plan erholdes de højeste Velsignelser, og at der herefter vil være Lejlighed til at gøre Fremskridt ligesaavel som nu. Der findes noget i ethvert Menneske, som leder ham til at dyrke Gud, men det er dog svært for mange at holde hans Bud; han nævnede Tiende-Loven som et Eksempel og sluttede med at formane alle til at holde Guds Bud, saa at vi kunne erholde Ophøjelse i Guds Rige. Til Afveksling blev en Sang sunget. Ældste A. C. Pearson var glad ved at frembære sit Vidnesbyrd og beviste, at et Menneske maa eje den samme levende Tro, som Profeterne i forrige Dage ejede, hvis det forventer at opnaa Salighed i Guds Nærværelse. Ældste C. A. Larson sagde, at Gud altid har aabenbaret sin Villie til sit Folk; det samme kunne vi forvente i Dag. Om vi betragte Forholdet, ville vi finde, at de Sidste-Dages Hellige have Guds Evangelium, som det var i Kristi Dage. Ældste J. A. Blomquist udtalte sin Glæde over, at Kristi Kirke er paa Jorden, og at Sandheden, som nu er aabenbaret, skal spredes til alle Slægter og Tungemaal for at berede et Folk for Kristi anden Tilkommelse. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Mødet Kl. 7 om Aftenen aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Andreas Peterson talte over 1. Mos. 11, 8. Han udviklede denne Tekst, begyndende med Babels-Taarnet, Tungemaals-Forvirringen og Folkets Adspredelse over hele Jorden, og hvorledes Jared og hans Broder med en lille Koloni kom til Amerika, hvor deres Efterkommere forplantedes i omtrent 1600 Aar, samt deres Ulydighed i Tidens Løb og deres Frafald fra Guds Bud. Han forklarede ogsaa, hvorledes Lehi paa en lignende Maade ankom med en Koloni fra Jerusalem og paa en vidunderlig Maade rejste over Verdens-Havet til ovennævnte Land og Landets Deling iblandt de to Nationer, Nephiter og Lamaniter. Jesus aabenbarede sig for Nephiterne og indførte Evangeliet iblandt dem. Han omtalte det sidste store Slag ved Højen Cumorah, og hvorledes Optegnelserne nedlagdes i nævnte Høj af Profeten Moroni, som kom til Joseph Smith den 22. September 1829 og gav ham Optegnelserne, der oversattes ved Guds Gave og Kraft. Denne Oversættelse kaldes „Mor-

mons Bog", og fordi de Sidste-Dages Hellige tro, at denne Bog er Sandhed, kaldes de „Mormoner". Ældste John Johnson oplæste Ef. 4, 11. og viste, at det var nødvendigt for Kristi Kirke at have den samme Organisation, som der omtales; han sagde, at de Sidste-Dages Hellige havde denne, at deres Lærdomme ere bibelske, samt at nogle faa forlade de forskellige Tros-Samfund og vise Lydighed mod Guds Bud; han sluttede med at sige, at Gud aabenbarer sin Villie nu som i fordums Dage.

Konferencen sluttede med en Sang af Søster Ester Anderson, hvilken var forfattet af Broder A. G. Hafdelin. Takkigelse af Præsident Andreas Peterson.

Mandagen den 1. Oktober afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave deres Rapporter om Forholdet i de forskellige Grene, og hvor Præsidenterne Andreas Peterson og A. M. Anderson gave Raad om, hvorledes Herrens Værk bedst kan fremmes. Rapporten, der blev oplæst, viste, at Konferencen bestaar af 10 Grene, i hvilke 27 Missionærer have virket med følgende Resultat: 25,533 Skrifter uddelte: 824 Bøger solgte; 18,542 Fremmedes Huse besøgte; 1,995 evangelikke Samtaler; 728 Møder afholdte; 60 døbte; 22 Børn velsignede; 54 emigrerede; 14 døde og 3 udelukkede.

Missionærerne beskikkedes til at arbejde i deres forskellige Grene som følger: Stockholms Gren: A. M. Anderson, John Johnson, Joseph F. Cannon, Joseph L. Olson og A. Herman Farley; Eskilstuna Gren: Mathias Erickson og Joseph Felt; Upsala Gren: John A. Blomquist og Martin L. Lee; Örebro Gren: Albert Swenson og Carl R. Erickson; Westerås Gren: Knut A. Anderson og Peter Sundswall jun.; Solfvarbo Gren: Charles A. Larson og Carl A. Mattsson; Sundswalls Gren: Charles L. Anderson jun., Nils Gyllenskog og Peter W. Erickson; Gotlands Gren: Carl E. Söderlund; Gefle Gren: Andrew C. Pearson og Gustaf E. Teudt; Værmlands Gren: Emil Erickson og Joseph N. Stohl.

Søndags-Skolen afholdt Møde om Aftenen, hvor et godt afpasset og interessant Program blev udført af alle fire Klasser, som viste, at Undervisningen var god. Præsident Andreas Peterson talte opmuntrende til Skolens Bestyrelse, indbefattende Lærere og Lærerinder.

A. C. Pearson, Skriver.

Konferencen i Aalborg.

Den 6. og 7. Oktober afholdtes Konferencemøder i de Sidste-Dages Helliges Lokale, Urbansgade 26, Aalborg.

Tilstede vare: Missions-Præsident Andreas Peterson, Konference-Præsident Morten Jensen; Missionærerne Jens Christiansen, Niels Ja-

kobsen, Martin Jensen, Peter Jensen, M. P. Andersen, R. C. Miller, N. P. Johnsen, H. P. Jensen, Axel Andreasen, Christian Petersen, C. N. Christensen, James C. Nielsen, Carl Madsen og P. C. Christensen.

Efter Sang og Bøn bød Præsident Morten Jensen de Forsamlede Velkommen. Aeldste Jens Christiansen var den første Taler; han talte om Menneskenes Tilstand her paa Jorden med Hensyn til deres Sjæles Frelse; han bar det Vidnesbyrd, at det sande Evangelium var gengivet til Jorden til Frelse for Menneskeslægten. Aeldste M. P. Andersen talte om Tidernes Tegn; store Ting skulle ske paa Jorden forinden Herrens Tilkommelse, og vi skulle vise Lydighed mod Guds Bud og Love for at kunne bestaa. Han fremhævede Evangeliets første Principper og udtalte, at Herren i de sidste Dage vilde oprette en Husholdning paa Jorden; der er Frelse i Dag for alle, som ville adlyde hans Bud. En Sang blev sunget til Afveksling. Præsident Andreas Peterson udtalte, at Herrens Handlemaade med sine Børn paa Jorden var den samme i Dag som i forrige Tider. Vi skulle berede os paa hans Komme, da han vil regere paa Jorden i et Tusinde Aar. Han omtalte Engelen, som bebudede, at en Frelser skulde fødes, og sagde, at Englene ligeledes i Dag have besøgt Jorden, og de varetage vor Vandel hver Dag. Vi skulle være tro i at udføre alle de Pligter, som Evangeliet byder os.

Mødet sluttede med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen Kl. 10 og aabnedes med Sang og Bøn. Derefter bleve Kirkens Autoriteter med Præsident Lyman og Raadgivere for den europæiske Mission samt Præsident Andreas Peterson for den skandinaviske Mission foreslaaede til at opholdes i de Helliges Tro og Bønner, hvilket blev enstemmigt vedtaget.

Eftersom det var Fastedag, overlodes Tiden til Missionærerne; de fleste af dem bare deres Vidnesbyrd om Sandheden af dette sidste Dages store Værk, som vi ere forbundne med. De vare alle vel tilfredse og taknemlige til Gud for det Privilegium, de havde, at prædike Evangeliet til Menneskenes Børn. De opmuntrede de Hellige til Trofasthed og formanede de Fremmede til at undersøge Budskabet, som vi forkynde, samt annamme det, medens Naadens Dag varer.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen i Hotel „National"s smukke Sal. Efter Sang og Bøn fremstod Præsident Andreas Peterson og talte. Han sagde, at intet Menneske kunde forklare de Ting, som høre Gud til, uden ved den Hellig Aand. Paa en meget letfattelig Maade forklarede han, hvorledes Gud i de forskellige Tidsaldre har kaldet sine Tjenere paa en for det menneskelige Sind forunderlig Maade, og hentydede til Gideon, David og Elisha, hvilke bleve kaldede fra deres forskellige Stillinger i Livet til at være Herrens Sendebude. Frelseren

udvalgte ligeledes de ringe og uanſete af denne Verden til at gaa ud med Frelſens Budſkab. Han talte udførligt om Daabens Maade ſamt beviſte, at alle de, ſom annammede den, vare Mænd og Kvinder, der viſte Omvendelſens værdige Frugter. Han beviſte fra den hellige Skrift at Frafaldet, ſom var forudſagt af Profeter og Apoſtle ſamt af Frelſeren ſelv, kom med alle dets ſtrækkelige Følger, efter det første Aarhundrede. Han bar Vidnesbyrd om Englebeſøg i diſſe Dage og beviſte Nødvendigheden deraf ſaa vel ſom af Kirkens Organiſation i denne Slægt, hvori vi leve, med Apoſtle, Profeter og alle andre Embedsmænd, hvilke ere kaldede til at prædike Evangeliet og forrette alle nødvendige Ordinanſer til Menneſkenes Frelſe og Ophøjelſe i Gud, vor Faders Rige. Mødet ſluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortſattes om Aftenen Kl. 7½ og aabnedes med Sang og Bøn. Præſident Morten Jenſen fremſtod og hentydede til Frelſerens Befaling til ſine Diſciple: „Gaa ud i al Verden og lærer alle Folk, at den, ſom tror og bliver døbt, ſkal blive ſalig, men den, ſom ikke tror, ſkal blive fordømt.“ Han ſagde, at Israels Ældſter have af den ſamme Herre og Meſter faaet Befaling til at gaa ud paa den ſamme Maade, med det ſamme Budſkab, hvilket er det eneſte, ſom kan frelſe Menneſkene i denne Slægt, ligeſom det var i forrige Dage. Han bar Vidnesbyrd om Joſeph Smiths guddommelige Sendelſe ſamt Kirkens Oprettelſe paa Profeters og Apoſtles Grundvold med Jeſus Kriſtus ſom Hovedet; intet andet Samfund prædikede Evangeliet i dets Renhed undtagen de Sidſte-Dages Hellige, ſom Gud i diſſe Dage har kaldet til at udføre hans Gerning i denne Husholdning; der er mange, ſom gøre det ſamme nu, ſom blev gjort i forrige Dage, idet de pryde de Helliges Gravſteder ſamtidig med, at de forkaſte dem, ſom Gud udſender til den nærværende Slægt for at berede Menneſkene for Guds Søns anden og herlige Tilkommelſe.

En Sang blev affunget af Koret, hvorefter Præſident Andreas Peterſon talte over følgende Spørgsmaal: Hvorfra ere vi komne? Hvad er Henſigten med vor Tilværelſe her paa Jorden? Hvorhen gaa vi, naar Livets Kamp og Strid er tilende? Han gav paa en filoſofiſk Maade Svar paa diſſe forſkellige Spørgsmaal, idet han fremdrog Slutninger af Fornuft-Grunde om vor Herkomſt fra Gud, at vi ere hans Børn; Nødvendigheden af at være her paa Jorden for at prøves en Tid, hvorved det muliggøres, formedelſt Guds Naade, at berede os til det evige Liv, ſom formedelſt Kriſti Forſoning ſkal gives til alle dem, ſom gaa igennem den ny Fødſel og modtage den Hellig-Aands Fornyelſe, og ſom formedelſt Trofaſthed indtil Tidens Ende ſkulle komme frem i den første Opſtandelſe, medens de, ſom ikke adlyde Evangeliet, maa vente indtil den ſidſte ſtore Dag, da alle, ſom ſove i Jordens Skød, ſkulle komme frem, baade ſtore og ſmaa, for Kriſti Domſtol og der modtage en retfærdig Dom for deres Gerninger.

Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne afgave Beretninger om deres Virksomhed samt udtalte deres Glæde over at arbejde for Sandhedens Sag. Af Rapporten over Konferencens Virksomhed i de sidste 6 Maaneder fremgaar det, at den bestaar af syv Grene, hvori 15 Missionærer virke; de have udspredt 6363 Skrifter og 120 Bøger, besøgt 7054 fremmede Huse, holdt 2744 evangeliske Samtaler og afholdt 377 offentlige Forsamlinger; tillagte Kirken ved Daab 36 Børn, velsignede 14, emigrerede 13, døde 2, udelukkede 3. Mødet fortsattes om Eftermiddagen. Ældsterne bleve beskikkede til deres respektive Arbejdsmarker i Konferencen som følger: Aalborg: Morten Jensen, Jens Christiansen og R. C. Møller; Frederikshavn: Martin Jensen, Carl Madsen og Axel F. Andreasen; Hjørring: Peter Jensen, James C. Nielsen; Brønderslev: Christian Petersen og C. N. Christensen; Geraa: M. P. Andersen og H. P. Jensen; Løgstør: N. P. Johnsen og C. P. Christensen; Hobro: Niels Jacobsen. Præsidenterne Andreas Peterson og Morten Jensen gave Instrukser om Nødvendigheden af at arbejde med Flid paa at oplyse Menneskene om det glade Budskab, som er gengivet til Jorden.

Om Aftenen mødte Søndagsskolen, og der blev givet de forskellige Klasser Lejlighed til at vise, hvorledes Arbejdet udføres i Skolen, hvilket fremstilledes paa en for Børnene rosværdig Maade.

Niels Jacobsen, Skriver.

Den vise fortæller ikke alt, hvad han veed eller det halve, af hvad han tænker, langt mindre sine Foreстillinger. J. B. W.

Drikkehuse ere mere fordærvelige end Krige, thi ved hine miste Mænd ikke alene deres Liv, men deres Sjæle. G. K. R.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Hvorledes Evangeliet skal prædikes	321	Aflosning og Beskikkelser	330
Konferencen i Trondhjem	325	Konferencen i Stockholm	331
Jøderne i Kina	327	Konferencen i Aalborg	333
Red. Bem.:		Tankesprog	336
Det store Spørgsmaal	328		

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E Bording (V. Petersen).